

РЕШЕНИЕ

№ 10597

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **430** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба от Р. А. А. от [населено място], [улица] чрез адв. И. Ю. /САК/ със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.4, офис 12 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2168712/25.12.2025г. по чл.171, т.1а, б. „з“ г) от ЗДВП, издадена от мл. автоконтрольор към отдел ПП при СДВР Д. Е. Г., с която на жалбоподател е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, като се иска отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподател се представлява от адв. Ю., който поддържа жалбата, иска се от съда да прогласи нищожност, респективно отмяна на ЗППАМ, претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът – Д. Е. Г. – мл.автоконтрольор към отдел ПП при СДВР се представлява от юрк. П. с пълномощно по делото, оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 67 -ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното : в [населено място] водача управлява личния си лек автомобил Ф. П. с рег № С. по ул. Търговска с посока на движение от ул. И. към ул. Искърско дефиле, като пред номер 10 при извършената проверка и от справка в РСОД в ОДЧ се установи, че управляваното от водача МПС е със служебна прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП на 28.10.2025г за липса на гражданска отговорност. Водача е сам в автомобила. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Със заповедта е наложена ПАМ на водача-собственик на автомобила.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4713866, съставен на 25.12.2025 г. срещу Р. А., за това, че на 25.12.2025 г. около 10:15 ч. в [населено място] водача управлява личния си лек автомобил Ф. П. с рег [рег.номер на МПС] по ул. Търговска с посока на движение от ул. И. към ул. Искърско дефиле, като пред номер 10 при извършената проверка и от справка в РСОД и ОДЧ се установява, че управляваното от водача МПС е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 на 28.10.2025г за липса на гражданска отговорност.

Посочено е, че с това А. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. От страна на А. е представено сведение, че на 25.12.25г е управлявал собствения си автомобил с посочения номер, като същият не е знаел и не е получавал писма, че колата е deregистрирана.

От представената на л. 13 справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 28.10.2025 г. 04:24 часа, като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомяване от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „4599/26.09.2025 г. /уведомен на 22.09.2025 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“. Съгласно същата справка фигурира отбелязване, че на 29.12.2025г в 08:54ч е извършено служебно възстановяване по чл.143, ал.10 ЗДвП при уведомяване от ГФ за валидна ГО.

По делото е приета административната преписка, в т.ч. и допълнително представените от страна на ответник доказателства за компетентност на актосъставителя и на издателя на процесната ПАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 7.09.2025г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото: заповед №8121з-1632/02.12.2021г на министъра на вътрешните работи, заповед №513з-12086/14.10.2025г на директор на СДВР, както и заповед №513з-14223/23.12.2024г на директор на СДВР, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно Д. Е. Г.-мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Издадена в съответствие с материалния закон, но в нарушение на неговата цел.

Нарушението, заради което е приложена процесната ПАМ спрямо жалбоподателя А. е за това, че е управлявал собствения си автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистрацията на който е служебно прекратена на 28.10.2025 г. по реда на чл.153 ал.10 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з" /нова - ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г. / от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" се прилага на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Р. А. А. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация по чл.143 ал.10 от ЗДвП, считано от 28.10.2025 г. В случая в заповедта е извършено нормативно препращане към чл.175 ал.3 от ЗДвП, която е норма е посочена в разпоредбата на буква "з", гг) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП.

Административният орган е описал фактите, които са установени въз основа на АУАН.

Във връзка с изложените в жалбата възражения, основаващи се на разпоредбата на чл.574 ал.10 от Кодекса за застраховането, съдът следва да посочи следното:

Нормата на чл. 574, ал. 10 от КЗ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка, като съгласно ал. 11 компетентните органи по ал. 1 /които регистрират превозните средства в Република Б. -т. 1; и които осъществяват контрол по ЗДвП – т. 2 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП във връзка с констатациите на органа включва две материално правни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по чл.

175, ал. 3, във вр. с чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, поради твърдението на органа за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. По делото не се спори и се установява от събраните по делото доказателства качеството "водач" на жалбоподателя А.. По отношение на другата изискуема от закона предпоставка, с оглед събраните по делото доказателства, съдът съобрази следното:

При описаната по-горе законодателна уредба, съдът приема, че след изменението на нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г. е отпаднало изискването компетентните органи да уведомяват лицето за прекратената регистрация, за да може същата да породи правни последици и да послужи като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП. Достатъчно е от Гаранционния фонд да е изпратено уведомление до собственика на съответния автомобил за несклучена или изтекла 33 "ГО", респ. уведомление до съответните компетентни органи за прекратяване на регистрацията след непредставяне на валидно сключена застраховка в дадения 14-дневен срок. Това дава основание за прекратяване на регистрацията по силата на закона. Тук следва да се отбележи, че видно от разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ, определеният от Гаранционния фонд 14 - дневен срок започва да тече от датата на изпращане на уведомлението, а не от датата на получаване на същото. Следователно законът не свързва настъпването на правните последици от несклучването на 33 "ГО" с получаване на уведомлението, а с неговото изпращане. В този смисъл, издаденият и оспорен в настоящото производство административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Административният акт обаче, противоречи на целта на закона по следните съображения:

От приетите писмени доказателства – Справка АИС-КАТ Регистрация, се установява, че е извършено служебно възстановяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО на дата 28.12.2026г, отразена на 29.12.2025г в 08:54часа, следователно за процесния автомобил има валидно сключен договор за застраховка ГО, в първия работен ден след констатираното нарушение –установено на 25.12.2025 г. В този смисъл оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид всичко изложено, административният акт следва да бъде отменен.

При този изход на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно поискани с жалбата. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5,11 евро и за оказване правна защита и съдействие съгласно договор №154358 от 30.12.25г в размер на 1000 лева, платими в брой или след превалутиране сумата е в размер 511,29 евро, който не прекомерен.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -2168712/25.12.2025 г. по чл.171 т.1 б.3), гг) от Закона за движение по пътищата, издадена от Д. Е. Г. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. А. А. ЕГН [ЕГН] разноси по делото в общ размер на 516,40 евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: